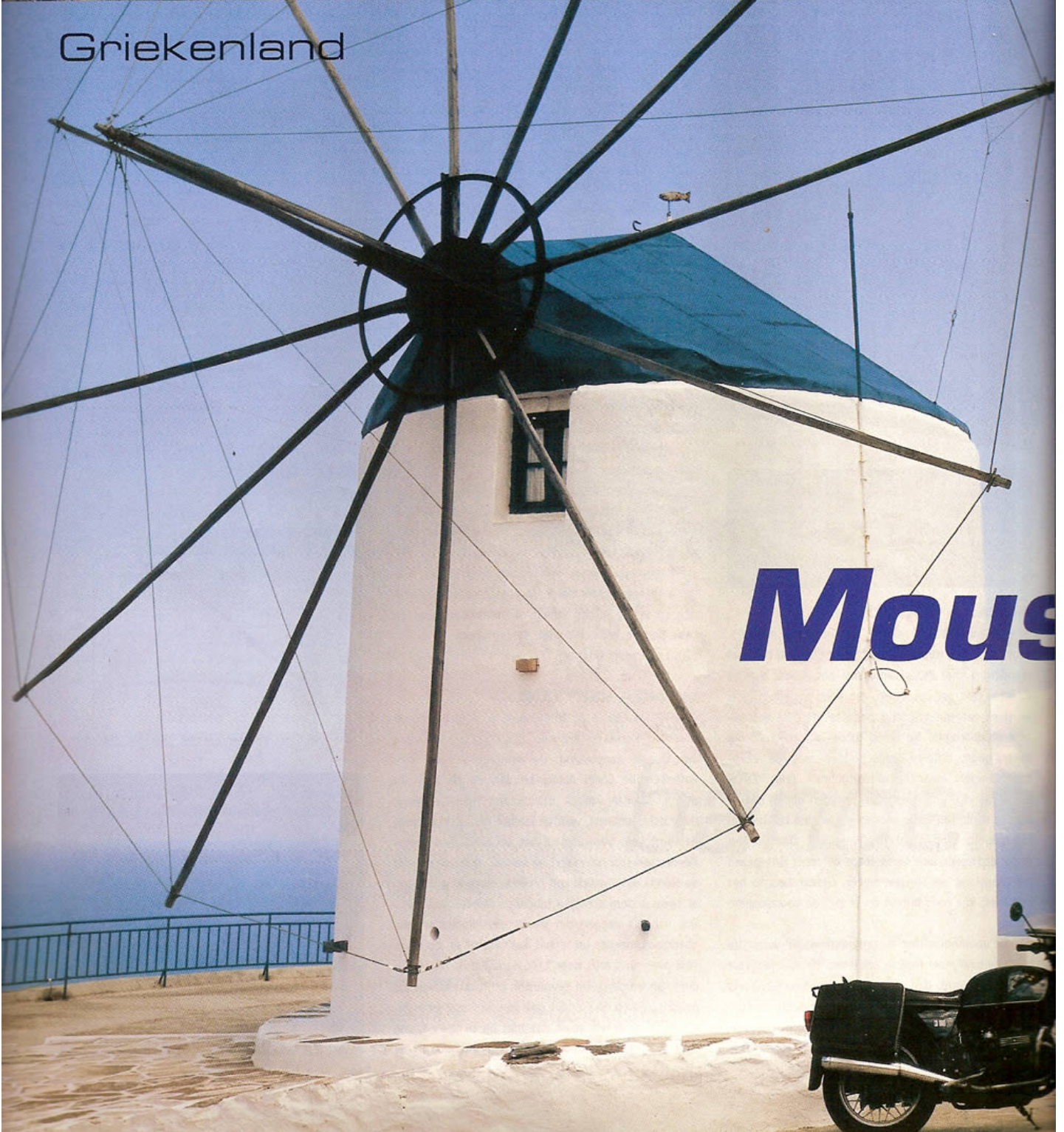

Toerisme

Griekenland

Mous

Griekenland zal gelukkig nooit al zijn geheimen prijsgeven. Maar een motorreis door het land van de goden is een fantastische manier om de mysteries beetje bij beetje te ontrafelen. Of ze op z'n minst voor het eerst te zien, zoals Olympia, Delfi en Metéora. In zelfs de meest doorgewinterde motorrijder verbetert zijn rijtechniek door de rijvaardigheids-trainingen - de RMT - die een motorinstructeur geeft tijdens de adembenemende etappes.

saka, mezze en motoren

Van alle goden die zich volgens de overlevering in Griekenland bevinden zijn de weergoden op dit moment het meest weerbarstig. Net aangekomen in het havenstadje Igoumenitsa hangen zware regenwolken dreigend boven onze groep motorrijders. Na de comfortabele reis de afgelopen twee dagen per motorslaaptrein van Düsseldorf naar Villach in Oostenrijk en de veerboot van Venetië naar Igoumenitsa komt het vervoer nu weer op ons-zelf aan. Vervoer zoals het hoort: iedereen rijdt met z'n eigen motor. Dus gaan de regenpakken aan, de helmvizieren dicht en bereiden we ons voor op een gladde eerste etappe door het Griekse bergachtige landschap. We zijn op weg naar het hotel Bourazani, een privé natuurreservaat vlakbij Albanië in het noorden. De Vikos-kloof staat als een van de hoogtepunten op het programma vandaag, maar deze kloof, een van 's werelds diepste en langste, houdt zich hoogstwaarschijnlijk verscholen in een dikke laag mist. We moeten dit natuurwonder daarom links laten liggen. Paul van Ruiten, eigenaar van PAVARUE Avontuurlijke Motorreizen, waarschuwt: 'Gas dicht vandaag, de Griekse wegen zijn spekglad als het regent!'

En hij kan het weten. Motoren zijn al jaren zijn passie, en de liefde voor Griekenland zit niet minder diep. Reden voor hem om een motorreis in Griekenland samen te stellen. In dertien dagetappes van gemiddeld zo'n 230 kilometer en negen vrije dagen raak ik verbijsterd en verrast door de veelzijdigheid van het landschap, en uiteindelijk verrukt van Griekenland. Ik rij mee in een groepsreis, maar de nadruk ligt gelukkig wel op vrijheid en zelfstandigheid. Alle motorrijders krijgen een uitgebreid routeboek en iedereen kan in z'n eigen tempo rijden. Stoppen waar je wilt, genieten van de heerlijke Griekse keuken onderweg wanneer jij honger hebt, en als er iets mis is met je motor: er rijdt een volgauto mee, die altijd achter in ieder geval de laatste motorrijder rijdt. De enige keer dat we echt als een groep zullen rijden, is in Athene. Het is onmogelijk om daar de weg te vinden naar het hotel.

RMT IN VAKANTIESFEER

Onze groep beleeft een primeur: voor het eerst reist er een KNMV-motorrij-instructeur mee, Rob Kemp. Het is uniek dat elke deelnemer een Regionale Motorvaardigheids Training (RMT) van de KNMV (Koninklijke Nederlandse Motorrijders Vereniging) kan volgen tijdens in ieder geval één van de etappes. Het oefenen van de kijktechniek, voertuigbeheersing, bochtentechniek, keren, uitwijken, slalommen en noodstops maken. We worden getraind in verrichtingen die het motorrijden leuker, maar vooral ook veiliger moeten maken. Normaal volg je de eendaagse RMT op een locatie in Nederland, nu in vakantiesfeer en in je eigen tempo in Griekenland. Voordeel is natuurlijk dat het

Moussaka, mezze en motorrit

Kerkje aan de kust van het eiland Stifnos.

geleerde meteen in praktijk gebracht kan worden. En daar kwamen we voor, want er wordt vooral veel gereden! Op Harley's, BMW's, Yamaha's en Honda's. Van enorme GoldWings tot een kleine Guzzi, van glimmende Harley's tot een oude marechaussefiets (die van mij).

Op de veerboot krijgen we een voorproefje van de RMT: hoe controleer je of je motor in orde is voordat je gaat rijden, hoe bepaal je je positie op de weg zodat andere weggebruikers jou zien? Via tekeningen laat Rob het zien op papier. De praktijk lonkt... Paul en Rob maken duidelijk wie tijdens welke etappe de RMT volgt. Drie tot vier motorrijders gaan per keer met hem mee, dat betekent dat bijna iedereen twee keer een RMT kan volgen, wat een luxe! Aan het begin van de ochtend van de RMT-dag loopt Rob telkens de motoren na, legt de bochtentechniek uit en vertelt hoe de dag verder zal verlopen.

GRAND CANYON

De onwennigheid van de eerste dag op het gladde asfalt maakt plaats voor enthousiasme als de dag erna het weer opklaart. We rijden naar het drielandpunt van Griekenland, Albanië en FYROM, de voormalige Joegoslavische republiek Macedonië. Maar het motorbloed kriebelt: de zon schijnt, de motoren staan te wachten en de rest van Grieken-

Mijn R80/7 gaat bij BMW Athene in de revisie.

land roept. De weg van Bourazani naar Psarades brengt ons door verschillende werelden: sommige delen van de etappe lijken op de Grand Canyon in Amerika, waar we drooggevallen rivieren oversteken, terwijl andere delen weer lijken op een lieflijke bloeiende alpenweide. Eindbestemming vandaag is Psarades, een klein dorp, gelegen aan het Grote Prespameer. De laatste kilometers ernaartoe zijn een beloning voor ons gezwoeg: ik zie een paar kroeskoppelikanen die aftekenen tegen een prachtig gekleurde lucht boven het meer, dat schittert als een zilverkleurige spiegel.

Psarades blijkt na Bourazani alweer een verborgen parel in Griekenland. Een soort wolfshond komt kwispelend naar me toe als ik van m'n R80/7 afstap, en dwingt me als het ware met hem mee te lopen. We ploegen door een soort moeras, en ik besef wat het dier me wil laten zien: een hele kolonie van de kroeskoppelikanen, die zitten uit te rusten aan de rand van het meer. De wolf gaat liggen en kijkt tevreden. De pelikanen vliegen uiteindelijk weg. Wolf staat op, kijkt om, en brengt me terug het dorpje in. Als we een paar dagen later wegrijden, komt hij nog afscheid nemen.

AFWISSELENDE ETAPPES

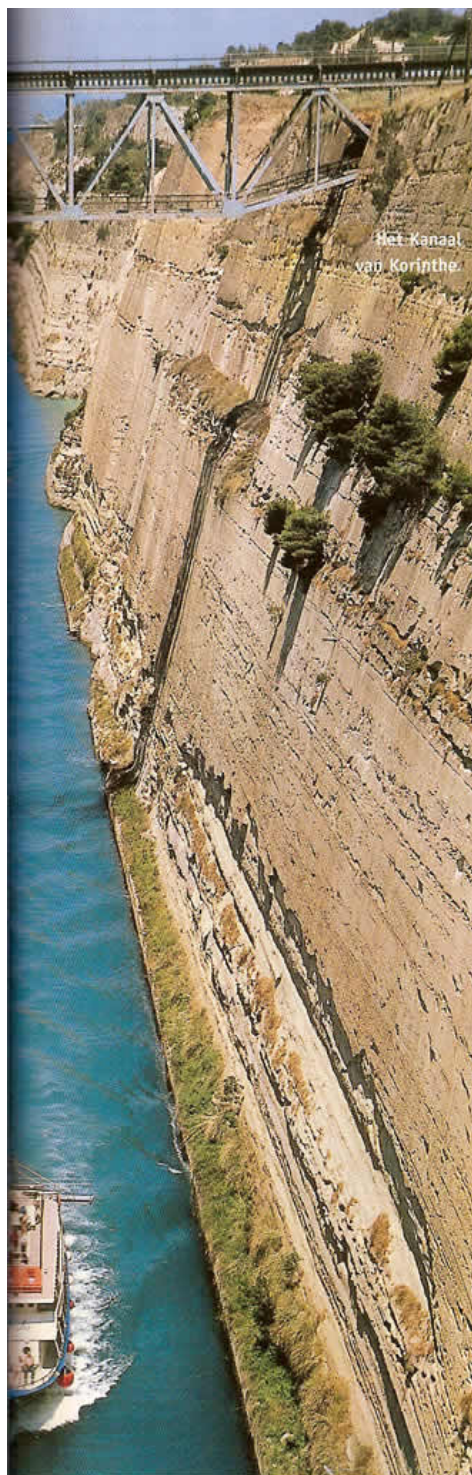
De etappes brengen ons van het ruige Grieks Macedonië, dwars door de met klaprozen en bloeiende brem overgoten westflank van de besneeuwde Olympus naar Ellassona. De rit daarna is een pittige, vooral voor de motorrijders die nog geen RMT hebben gevolgd. Tijdens je cursusdag word je namelijk perfect getraind voor de specifieke rijomstandigheden in de bergen. De beklimming en afdaling van de prachtige Hania-bergrug naar het kustplaatsje Aghios Ioannis is een uitdagende rit. Haarspeldbochten, klimmen met je motor in de eerste versnelling, juist weer afremmen als je afdalt... Iedereen is blij als we binnen zijn, en de eerste Retsina - de witte Griekse wijn met een harssmaak die je haat of liefhebt - al weer in de glazen

De beklimming en afdaling van de prachtige Hania-bergrug is een uitdagende rit

Er zijn genoeg Griekse bochten om de RMT-cursus in de praktijk te brengen.

Het Kanaal van Korinthe

geschonken wordt. Ik bleef het maar proberen, en ja. Kwam tot de conclusie dat 'ie zelfs na zo veel flessen nog niet verveelt...

In twee dagen en drie nachten kunnen we ons op-laden voor de langste toer deze reis: die naar Athe-ne. Helaas is het na de vrije dagen weer gaan rege-nen, en veel rijders hikken tegen de rit aan als we bij zonsopgang vertrekken: wêêr 55 kilometer erg steil klimmen en dalen, maar de wetenschap dat we van-uit Athene de volgende dag naar het woeste Cycladi-sche eiland Sifnos vertrekken zorgt ervoor dat ik de regen niet eens meer voel. We verzamelen ons aan het eind van de middag bij MacDonalds vlakbij Athe-ne, waarvandaan we in gesloten formatie de stad inrijden. Een machtig gevoel, veel Grieken claxonne-ren of zwaaien goedkeurend naar de motorcolonne.

De Akropolis torent boven de hele stad uit, en roept om verkend te worden. De wandeling vanuit het hotel ernaartoe geeft een goede indruk van het Atheense leven. Brommers rijden kriskras door elkaar, op elke straathoek is wel een barretje waar de bewoners al aan de mezze - koude Griekse hap-jes met heel veel knoflook - zitten, met een eerste ouzo. Het gaat helaas een beetje langs me heen, ik voel de rit van vandaag in mijn hele lichaam en op een gezellig terras in de wijk Plaka val ik zelfs bijna in slaap. De volgende ochtend weet ik een BMW-garage te vinden, die nog snel een nieuwe voorband plaatst, omdat het oude exemplaar scheef afslijt door de lekke voorvork die ik hier heb opgelopen. Stuitend de berg af is leuk voor een keer, maar comfortabel is het niet om je tanden op elkaar te voelen klapperen. De voorvork wordt gereviseerd, vlak voordat we met alle deelnemers weer in forma-tie naar de boot naar Sifnos vanuit Piraeus vertrek-ken. Lang leve BMW Athene!

DOLFIJNEN WIJZEN WEG

Drie dagen blijven we op dit eilandje, dat als een godsgeschenk opdoemt midden in zee. Dolfijnen zwem-men naast de boot, als was het om ons de weg te wijzen naar een klein paradijsje. Wat is dat toch met al die dieren die ons de weg wijzen? Zouden het de boodschappers van de Griekse goden zijn? De typische witte huisjes met blauwe details staan als bakens voor zeelui geplakt tegen de rotsen. Als ik er rondtoer, stap ik net zo vaak af voor overstekende ezels als voor het fotogra-feren van de prachtige molens en kerkjes. Er hangt hier een sfeer die zich maar moeilijk laat vangen in een foto. Als we op de veerboot terug naar Athene zitten, heb ik al heimwee naar dit prachtige stuk rots in de zee, met die bijzonde-

re geur en prachtige baaien. En die ene ezel, die stoïcijns midden op straat bleef staan, en daar vol-gens mij al een paar jaar stond, en er nu waar-schijnlijk nog staat.

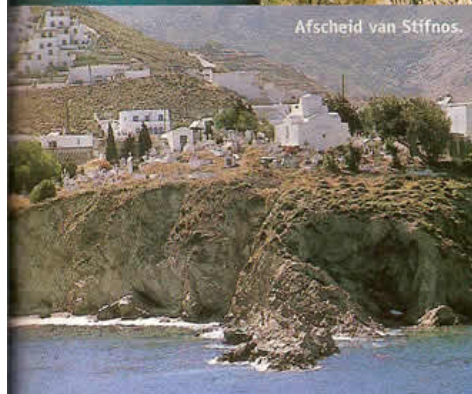
Maar lang treuren doen we niet: na een nacht in Athene rijden we naar het Kanaal van Korinthe, waar ik bovenop de brug ga staan en de schepen door het smalle kanaal zie varen. Ook het prachtige theater van Epidavros bezoek ik, terwijl we onder-weg zijn naar het stadje Nafplio. Ik merk aan mezelf dat het motorrijden veel energie kost. Als ik dan bij een van de prachtige bezienswaardigheden ben, kan ik soms niet anders dan gaan zitten, kijken, en genieten. Griekenland voelen!

En ik heb alle energie nodig: morgen staat mijn RMT gepland, op de etappe van Nafplio naar Areopoli, gelegen op het schiereiland Mani, beroemd door de verlaten spookdorpen en vechttorens uit vervlogen tijden. We beginnen 's ochtends met bijzondere ver-richtingen op een haven terrein in Nafplio. Rob zet pilonnen uit, en we doen remproeven, worden getraind in het uitwijken en daarna vertrekken we. Soms rijdt de instructeur voor, om een ideale boch-tenlijn aan te geven die we volgen. Tijdens de pau-zes reconstrueert Rob wat er gebeurde onderweg, en vertelt ons hoe we sommige dingen beter kunnen doen. Aan het eind van de dag hebben we

spierpijn, maar die valt in het niets bij wat we allemaal hebben bijgeleerd. En het fijne is dat we al die nieuwe tech-nieken nog dagenlang kun-nen uitproberen en verbete-ren in Griekenland!

SCHADUWSPEL

Ik merk dat ik de dagen erna, steeds soepeler de bochten neem, beter weet in te schatten hoe ik moet remmen en schakelen tijdens een afdaling. En hoe ik veilig kan rijden, en tegelijkertijd erg kan genieten van het landschap, bijvoorbeeld op weg door het ruige Arkadia naar de bakermat van de Olympische Spelen: Olympia. Ik bezoek de plek net voor zonsondergang, wat een prachtig scha-

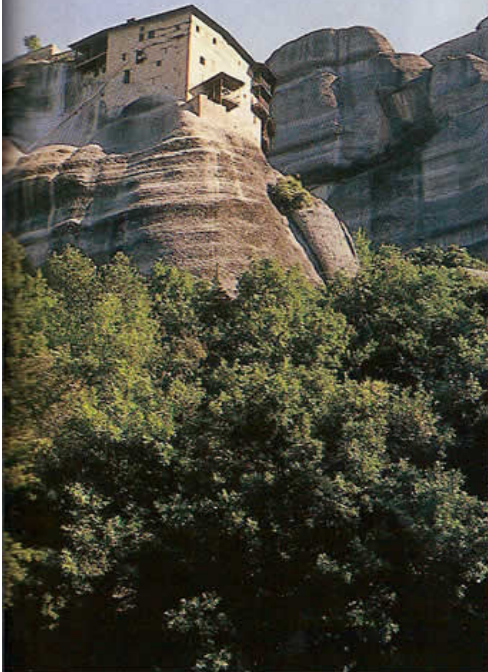

Afscheid van Sifnos.

Moussaka, mezze en motoren

De kloosters van Metéora hoog op de rotsen.

duwspel oplevert door alle pilaren. Op weg naar Delfi bedenk ik me dat het niet vreemd is dat de goden ooit hier neergestreken zijn. En ik heb ook het gevoel dat ze nooit vertrokken zijn, zeker als ik bij Delfi aankom na een adembenemende rit. Ooit de navel van de aarde genoemd, is het nu het kloppend hart van de Griekse toeristenindustrie. Met veel gevaarlijke kroegen, te veel Retsina en aan Metaxa, de Griekse cognac, is ook geen gebrek. De bergwegen lonken, en de Thessalische dranken bonken in mijn hoofd de volgende dag. Op weg naar een van de laatste raadselachtige plaatsen van dit land: de kloosters van Metéora. Maar daarvoor moesten we eerst nog tientallen kilometers over de Thessalische vlakte, een dor gebied met maar één lange weg. Ik waan me op Route 66 in Amerika, als ineens de vreemde rotsen opdoemen. Miljoenen jaren geleden was dit een zee, en de Thessalische vlakte dus de zeebodem. De rotsen van Metéora met de afgeronde punten zijn dus eigenlijk uitstulpingen van de zeebodem. Een vreemde gewaarwording, net zo ongelooflijk als het feit dat er verschillende kloosters op en in deze rotsen zijn gebouwd, een paar honderd jaar geleden, op tientallen meters hoog. Sommige ervan zijn nog steeds in gebruik! Er staat nog een rit op het programma: via de hoogst begaanbare pas van Griekenland, de Katharapas (1.700 meter hoog), keren we terug naar Igoumenitsa. Op de boot zullen we ons RMT-certificaat krijgen. Voor het laatste eten we een Griekse salade, glijden we soepel door de bochten die we na

Op de kade van Nafplio worden de bijzondere verrichtingen van de RMT-cursus geoefend.

Overal op Mani zijn van dit soort spookdorpjes te vinden.

de RMT steeds beter weten in te schatten, tanken we bij een aardige Griek. Maar het is zeker niet voor het laatste dat ik en mijn geliefde Claus (mijn koninklijke blauwe ex-marechaussee R80/7), voet en wiel op Griekse bodem zetten.

TEKST EN FOTOGRAFIE: JOYCE KUIPERS

MET DANK AAN

PAVARUE Avontuurlijke Motorreizen, tel: 0597-54 10 13, e-mail: info@PAVARUE.nl, internet: www.PAVARUE.nl. De volgende rondreis in Griekenland is in het voorjaar van 2005, met een RMT. De lente is namelijk een perfect seizoen om te rijden in Griekenland: veel bloemen, nog niet zo heel veel andere reizigers en niet te heet. PAVARUE staat met een informatiestand op de MotoRAI in Amsterdam (donderdag 21 t/m zondag 24 oktober). Dank ook aan X-Socks voor de sponsoring van de fantastische motorsokken; ze zakken niet af en masseren zelfs je benen! En aan Odlo voor het sportondergoed en de afdalingsproof sport-beha! (www.marsch.nl).

Pilaren bij de Olympia.

De kust van schiereiland Mani.

